

LES FESTES POPULARS

Quan començo aquestes línees, no s'han acabat de refredar encara les cendres de més d'un foc de Sant Joan. I al igual que fa poca estona les flames de la foguera s'anaven esmoreint per manca de més trastos per cremar, l'esperit popular d'aquesta festa s'esmoreeix sota l'extintor del consumisme.

Les festes populars, cal reconèixer-ho, més que desaparèixer, estan sofrint una metamorfosi en la qual s'aprofita la tradicionalitat per a millorar-ne la rendabilitat. M'explicaré.

No cal ésser cap llumenera per adonar-se de la "comercialitat" de festes com el dia de la mare, dia del pare, dels enamorats, etc, etc. La poesia del moment en que un noi fa donació de la rosa a la seva estimada, queda força minvada pel preu de la rosa-objecte-mercantil que l'esforçat noi hagi pogut conseguir.

I l'astut comerciant ha observat que queden, encara, en el calendari algunes festes que escapen a les urpes del consumisme.

Una d'aquestes festes és la verbena de Sant Joan. Els del gremi de la forquilla veien com, donat el marcat caràcter popular de la verbena, la gent no desfilava pels restaurants en la quantitat desitjada, ja que la tradició marcava la norma d'un bon foc, coques, ví dolç o xampany, gatzara i alegria entre grans i petits. Tot, és clar, a l'aire lliure i en franca germanor entre veïns. Estudiad el fenòmen els fou ben fàcil de treure'n conclusions immediates: arrançant una mica el menjador, posant un conjuntet de mala mort, un àpat que soni bé, fanalets, serpentines, barrets, confetti i paridetes i ja la tenim muntada! El primer any... com allò! després la gent ja s'aniran engrescant els uns als altres i l'any que vé tothom intentarà gastar més que el veí.

I així estem. Aquest any hem pogut veure com en molts restaurants, amb un menú que normalment costa unes sis o setcentes pessetes, amb aquests "adminículs" passa a unes dues mil, i això per ser el primer any! Quan la cosa estigui llençada, llavors, llavors serà bó...

Fins el dia que la festa de la verbena de Sant Joan s'hagi convertit en el segon reveillon, i la mainada, mentre els seus pares són al restaurant, escolti de boca de l'àvia com, no feia massa, per Sant Joan l'alegria no tenia edats, i les flames de la fogata cremaven els trastos de la casa i les rancúnies entre veïns, omplint els cors de joia i germanor d'una festa perduda.